

Rodzaj dokumentu - Indywidualna interpretacja
Sygnatura - **WPIOL-I.310.1.2013.MSN**
Data - 20.09.2013 r.
Autor - Prezydent Miasta Szczecin
Temat - Opłata targowa od ruchomych placówek gastronomicznych
Słowa kluczowe - Opłata targowa.

Interpretacja indywidualna

Na podstawie art. 14j § 1 i § 3 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2012 r. poz. 749 z późniejszymi zmianami) oraz upoważnienia Prezydenta Miasta Szczecin z dnia 16 sierpnia 2013 r. znak: WO-I.0052.3.84.2013.KO w sprawie wydawania decyzji administracyjnych, postanowień i zaświadczeń oraz dokonywania innych czynności

stwierdzam, że stanowisko Strony przedstawione we wniosku z dnia 26.06.2013 r. o udzielenie pisemnej interpretacji indywidualnej przepisów prawa podatkowego art. 15 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest nieprawidłowe

U z a s a d n i e

W dniu 26.06.2013 r. XXX zwróciła się do organu podatkowego z wnioskiem o wydanie indywidualnej interpretacji przepisów prawa podatkowego.

W przedmiotowym wniosku został przedstawiony następujący stan faktyczny i zdarzenia przyszłe:

XXX jest przedsiębiorstwem, które zamierza uruchomić na terenie Szczecina działalność usługową, gastronomiczną w mobilnych przyczepach gastronomicznych, polegającą na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków (sprzedaż hamburgerów, hot dogów, przygotowywaniu i podawaniu napojów, przygotowywaniu lodów, deserów lodowych itp.). Działalność ta – zgodnie z treścią wniosku – ma być zgodna z określoną w klasyfikacji PKD jako 56.10A restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne, 56.10B ruchome placówki gastronomiczne oraz 56.30Z przygotowywanie i podawanie napojów.

W związku z powyższym wnioskodawca zadał następujące pytanie:

„Czy prowadząc działalność gastronomiczną na terenie Szczecina w mobilnych punktach gastronomicznych (tj. przyczepach gastronomicznych, wózkach gastronomicznych) będziemy zobowiązani do wnoszenia opłaty targowej z tytułu prowadzenia takiej działalności na terenie miasta, w tym w strefie śródmiejskiej.”

Stanowisko Wnioskodawcy w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego:

Przedstawiając własne stanowisko Strona powołała się na orzecznictwo sądów administracyjnych, a konkretnie na wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 listopada 2004 r. sygn. akt III SA/Wa 182/04 oraz wyrok WSA w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2012 r. I SA/Gd 223/12 WSA, zgodnie z którymi podmioty, które na targowisku nie dokonują sprzedaży, a świadczą wyłącznie usługi nie podlegają opłacie targowej. Równocześnie stwierdziła, że *„W ocenie zarządu XXX przedmiotowa działalność usługowa nie podlega opłacie wynikającej z ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych, ustawodawca nie określił, co należy rozumieć przez zwrot „dokonywanie sprzedaży”, dlatego też naszym zdaniem jak i w ocenie Sądów Administracyjnych nie podlegają opłacie targowej podmioty, które na targowisku nie dokonują sprzedaży, lecz świadczą usługi. W ocenie zarządu spółki planowana przez nas działalność mieści się wyłącznie w kategorii określonej w PKD jako „działalność usługowa” polegająca na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków, przygotowywaniu i sprzedaży napojów i nie podlega ww. opłacie targowej.”*

Po rozpatrzeniu stanowiska Wnioskodawcy organ podatkowy zważył co następuje:

Materialnoprawną podstawę do naliczenia i poboru opłaty targowej stanowią przepisy ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613 ze zm.) (dalej: uopiol).

Zgodnie z art. 15 ust. 1. ww. ustawy: opłatę targową pobiera się od osób fizycznych, osób prawnych oraz jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, dokonujących sprzedaży na targowiskach. Art. 15 ust. 2 uopiol mówi że opłacie targowej nie podlega sprzedaż dokonywana w budynkach lub w ich częściach, a zgodnie z ust. 2b targowiskami są wszelkie miejsca, w których jest prowadzona sprzedaż.

Zgodnie z art. 16 uopiol zwalnia się od opłaty targowej osoby i jednostki wymienione w art. 15 ust. 1, które są podatnikami podatku od nieruchomości w związku z przedmiotami opodatkowania położonymi na targowiskach.

Stawki opłaty targowej obowiązujące na terenie Szczecina zostały określone uchwałą nr XXV/740/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie opłaty targowej (Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z 2013 r., poz. 207).

Przy ocenie czy działalność prowadzona na targowisku podlega opłacie targowej, istotne jest określenie, czy polega ona na „dokonywaniu sprzedaży”. Ustawodawca, formułując zapis art. 15 ust. 1 uopiol nie zdefiniował tego pojęcia, wobec czego zaistniała konieczność dokonania wykładni tego zapisu. Wykładni takiej dokonano m.in. w powołanym przez wnioskodawcę wyroku WSA w Gdańsku z dnia 24 kwietnia 2012 r. I SA/Gd 223/12 WSA (który w swej treści przywołuje również wyrok WSA w Warszawie z dnia 19 listopada 2004

r. sygn. akt III SA/Wa 182/04), gdzie stwierdzono: „Z uwagi, iż przepis art. 15 ust. 1 u.p.o.I. mówi wyraźnie o "dokonywaniu sprzedaży", przyjęć należy, że opłaty targowej nie można pobierać od każdej działalności gospodarczej prowadzonej na targowisku. Jedyne zawieranie umów sprzedaży w rozumieniu art. 535 k.c. i czynności zmierzające do jej zawarcia, nakładają na podmioty wykonujące te czynności, obowiązek uiszczenia opłaty”.

Art. 535 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. Kodeks cywilny (Dz.U. z 1964 r. Nr 16, poz. 93 ze zmianami) stanowi: *Przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.*

Wobec powyższego, zgodnie z powołanym powyżej orzecznictwem sądowym, o „dokonywaniu sprzedaży” można mówić wówczas, gdy dochodzi do czynności zmierzających do przeniesienia własności rzeczy i samego przeniesienia własności rzeczy – a więc przedmiotów materialnych (towarów). Przyjmując takie rozumienie, opłacie targowej nie podlegałyby świadczenie usług – które są wartościami niematerialnymi, a nie są rzeczami w rozumieniu Kodeksu cywilnego, a więc nie mogą być przedmiotem umowy sprzedaży określonej w art. 535 tej ustawy.

Zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt. 1 ustawy z dnia 4 marca 2010 r. o świadczeniu usług na terytorium RP (Dz.U. z 2010 r. Nr 47, poz. 278 ze zm.) *usługą* jest świadczenie wykonywane przez usługodawcę na własny rachunek, zwykle za wynagrodzeniem, w szczególności usługi budowlane, handlowe oraz usługi świadczone w ramach wykonywanego zawodu. Pojęcie *usługa* określone jest również w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 29 października 2008 r. w sprawie Polskiej Klasyfikacji Wyrobów i Usług (Dz.U. z 2008 r. Nr 207, poz. 1293). W rozumieniu tego aktu usługami są wszelkie czynności świadczone na rzecz jednostek gospodarczych prowadzących działalność o charakterze produkcyjnym, nietworzące nowych dóbr materialnych, które łącznie stanowią usługi na rzecz produkcji oraz wszelkie czynności świadczone na rzecz jednostek gospodarki narodowej i na rzecz ludności, przeznaczone dla celów konsumpcji indywidualnej, zbiorowej i ogólnospołecznej. Według klasyfikacji PKWiU usługami są m.in. czynności o charakterze naprawczym, remontowym; czynności będące współdziałaniem w procesie produkcji, ale nietworzące bezpośrednio nowych dóbr; czynności z zakresu budownictwa, handlu, transportu i łączności; czynności zaspokajające potrzeby porządkowo-organizacyjne.

W złożonym wniosku XXX podnosi, że „W ocenie zarządu spółki planowana przez nas działalność mieści się wyłącznie w kategorii określonej w PKD jako „działalność usługowa” polegająca na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków, przygotowywaniu i sprzedaży napojów i nie podlega ww. opłacie targowej”.

W odniesieniu do wyżej przytoczonych przepisów definiujących pojęcie usługi, istotne jest rozstrzygnięcie, czy prowadzenie działalności w formie opisanej przez wnioskodawcę, tj. prowadzenie działalności usługowej, gastronomicznej w mobilnych przyczepach gastronomicznych, polegającej na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków (sprzedaż hamburgerów, hot dogów, przygotowywanie i podawanie napojów, przygotowywanie lodów, deserów lodowych itp.), zgodnej z działalnością określoną w klasyfikacji PKD jako 56.10A restauracje i inne stałe placówki gastronomiczne, 56.10B ruchome placówki gastronomiczne

oraz 56.30Z przygotowywanie i podawanie napojów jest w istocie świadczeniem usług czy sprzedażą towarów.

W ocenie organu podatkowego, planowana przez Wnioskodawcę działalność polegająca na „przygotowywaniu i sprzedaży posiłków” nie jest działalnością jedynie usługową. Immanentną cechą usług, którą można wywieść z przywołanych powyżej przepisów, jest brak powstania nowych dóbr materialnych w wyniku ich świadczenia. Posiłki (wskazane przez wnioskodawcę hot-dogi, hamburgery, lody, desery lodowe) są rzeczami, towarami i jako takie mieszczą się w definicji rzeczy będącej przedmiotem umowy sprzedaży określonej w art. 535 Kodeksu cywilnego – a więc ich sprzedaż będzie podlegać opłacie targowej w przypadku dokonywania jej na targowisku.

W ocenie organu podatkowego rozumowanie przedstawione przez wnioskodawcę byłoby słuszne, gdyby półprodukty z jakich wytwarzany jest produkt finalny – posiłek, napój, stanowiły własność klienta i były przekazywane podatnikowi celem wykonania przy ich użyciu usługi „przygotowanie i podanie posiłku, napoju”. Wtedy przedmiotem obrotu gospodarczego byłaby jedynie usługa „przygotowanie/podanie posiłku, napoju”, z opisu działalności podanego przez wnioskodawcę nie wynika jednak, żeby jego działalność miała wyglądać w taki sposób. W ocenie organu podatkowego, prowadzenie działalności opisanej przez wnioskodawcę, a więc „przygotowywanie i sprzedaż posiłków” jest zarówno świadczeniem usługi (przygotowanie i podanie posiłku, napoju) jak i sprzedażą towaru („sprzedaż hamburgerów, hot-dogów...”), ponieważ, jak wskazano powyżej sprzedawane posiłki bezsprzecznie są rzeczami mogącymi być przedmiotem umowy sprzedaży określonej w art. 535 Kodeksu cywilnego.

Dodatkowym argumentem przemawiającym za prawidłowością opodatkowania opisywanej działalności opłatą targową jest fakt, że przez samego wnioskodawcę jest ona opisywana w złożonym wniosku jako: „sprzedaż hamburgerów, hot-dogów...” (str. 2 złożonego wniosku; punkt *Wyczerpujące przedstawienie zaistniałego stanu faktycznego /stanów faktycznych/, zdarzenia przyszłego /zdarzeń przyszłych/*); „działalność usługowa polegająca na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków, przygotowywaniu i sprzedaży napojów...” (str. 3 złożonego wniosku; punkt *Własne stanowisko w sprawie oceny prawnej zaistniałego stanu faktycznego lub zdarzenia przyszłego*). Skoro więc już sam opis działalności polega na określeniu, że polegać ona będzie na sprzedaży (rzeczy) to organ podatkowy nie ma wątpliwości, że na jej określenie równie właściwe jest zastosowanie pojęcia „dokonywanie sprzedaży”.

Równocześnie należy stwierdzić, że prowadzenie sprzedaży w mobilnych przyczepach, mobilnych punktach gastronomicznych, wyklucza opodatkowanie tych punktów podatkiem od nieruchomości – z uwagi właśnie na ich „mobilność” nie są one nieruchomościami i nie mieszczą się w wynikającym z art. 2 ust. 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych katalogu przedmiotów opodatkowania podatkiem od nieruchomości. W związku z powyższym niemożliwe jest w opisywanym przypadku zastosowanie wynikającego z art. 16 uopiol zwolnienia od opłaty targowej dotyczącego podatników podatku od nieruchomości w związku z przedmiotami opodatkowania położonymi na targowiskach.

Wobec powyższego w ocenie organu podatkowego działalność polegająca na przygotowywaniu i sprzedaży posiłków i napojów w mobilnych punktach gastronomicznych, mobilnych przyczepach podlega opłacie targowej, a wykonywana na terenie Szczecina winna podlegać opłacie targowej wg stawek określonych w uchwale nr XXV/740/12 Rady Miasta Szczecin z dnia 19 grudnia 2012 r. w sprawie opłaty targowej (Dziennik Urzędowy Województwa Zachodniopomorskiego z 2013 r., poz. 207) – również w strefie śródmiejskiej; a stanowisko Wnioskodawcy w opisanie we wniosku z 26 czerwca 2013 r. **jest nieprawidłowe.**

Niniejsza interpretacja udzielona jest w oparciu o przepisy prawa podatkowego obowiązujące na dzień wydania interpretacji przez organ podatkowy i dotyczy stanu przyszłego przedstawionego przez wnioskodawcę.

Jednocześnie informuje się, że niniejsza interpretacja po usunięciu danych identyfikujących wnioskodawcę zostanie zamieszczona w Biuletynie Informacji Publicznej.

Pouczenie

Od niniejszej interpretacji przysługuje stronie prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Szczecinie, za pośrednictwem Prezydenta Miasta Szczecin. Skargę można wnieść po uprzednim wezwaniu na piśmie Prezydenta Miasta Szczecin, do usunięcia naruszenia prawa. Termin do złożenia wezwania do usunięcia naruszenia prawa wynosi 14 dni od dnia, w którym skarżący dowiedział się lub mógł się dowiedzieć o treści wydanej interpretacji. Termin na wniesienie skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego wynosi 30 dni od dnia doręczenia stronie odpowiedzi organu na wezwanie do usunięcia naruszenia prawa, a jeżeli organ takiej odpowiedzi nie udzieli, w terminie 60 dni od dnia wniesienia wezwania o usunięcie naruszenia prawa.

Otrzymują:

- 1) Adresat
- 2) A/A